

tion paa sin Ansættelse; den tredje, som er ansat i afsigte Nar, har et saakaldet Udnævnelses-Certificat ad mandatum under kongeligt Segl, hvilken Udnævnelsesmaade har Gjemmel i den allerhøieste Resolution af 16. Januar 1847. Ved denne Resolution tilkjendegiver Hans Majestæt, „at Mestersvendene ved Holmen og Andre i lignende Stilling, som efter tidligere Resolution af 4. Januar 1846 udnævnes af Admiralitetet og Commissariatscollegiet, og af samme erholde Udnævnelses-Certificat ad mandatum under kongeligt Segl, skulle nyde samme Rettigheder, som om de af Os selv vare udnævnte.“ Det er derpaa, at navnlig den tredje af disse Bestillingsmænd støtter sin Formening om, at han maatte være at ansee som kongelig Embedsmand, og det er vist, at efter den Liste, som er meddeelt os, at flere Andre, som have disse Udnævnelses-Certificater, ere blevne behandlede som kongelige Embedsmand og ere ikke optagne i Lovudkastets § 2. Udvalget har imidlertid ønsket at høre de ærede Ministres Uttringer over dette Punkt i Udkastets § 2, forend man tog nogen Beslutning med Hensyn til, om man vilde indstille, at disse 3 førstnævnte Functionairer udgik af Udkastets § 2, dets 1ste Klasse. Det synes i ethvert Tilfælde, at, dersom man vil behandle de Personer, som nu ere i disse Stillinger overeensstemmende med den Ansættelse, jeg har antydet, og man vil forandre dette for Fremtiden, saa maatte Formen for Udnævnelsen ogsaa forandres, for at sætte Virkningen af Res. 16. Januar 1847 ud af Kraft. Om dette Punkt skal jeg derfor imødesee, hvad der maatte blive yttret, og vil Udvalget da nærmere tage det under Overveielse.

Et Affnit af Loven, som har foranlediget Ændringsforslag fra vor Side af større Betydning, er 2det Capitel „Om Invalidforsørgelsen“. Saaledes som Betænkningen viser, er kjende vi, fra hvilket Princip man ogsaa gaaer ud, Statens Forpligtelse til at bære særlig Omfarg for dem af dens Medlemmer, som ere i den Stilling, hvorom her er Tale; men vi have af praktiske Grunde, som jeg tør haabe ville finde Forsamlingens Bifald, ikke indladt os paa nogen Discussion af disse Principer, men have troet at maatte bygge paa den Grund-

vold, hvorpaa vi stod, for at faae Loven hurtigere fremmet. Derimod have vi tilladt os at stille Forslag i forskjellige Retninger, navnlig at trække Grændsen mellem Stade, lidet i Krigen og udenfor Krigen, saaledes at de Sidste maatte være at behandle efter Grundsatningerne i Pensionssloven, hvilket er besparende for Statskassen, som man vil see ved at sammenholde Sætterne i § 4 med Sætterne i § 12. Hvad dernæst Krigsskade angaaer, have vi i Særdeleshed i 2 Retninger formeent, at der var Anledning til at forandre Lovudkastet, nemlig deels med Hensyn til de Afdelinger, som omhandles i § 12, af hvilke vi ønskede en nærmere Bestemmelse, og Udelabelse af de to første, i Særdeleshed af Hensyn til de Amputerede, ligesom vi ved Siden deraf have troet, at det var rigtigt at tilføie en nærmere Begrændsning af de 3 Hovedafdelinger, for at sikre Anvendelsen af, hvad der til dette Diemed maatte bruges, paa en Maade, som vi maae antage at være den rette; deels have vi optaget blandt vore Forslag Bestemmelser om Officerer, og det ligesaa vel Officerer af Linien, som Officerer af Reserven og Forstærkningen. Hvad vi i denne Henseende have andraget for det ærede Thing i førstnævnte Henseende, navnlig med Hensyn til de Amputerede, troer jeg ikke behøver nogen videre anbefaling; jeg mener, at det har en saa varm Talsmand i den mennesselige Følelse, at et Forslag til Fordeel for dem, som have bragt saa ubetalelige Offre i Statens Tjeneste, ikke kan andet end vinde Bifald. Forsaavidt vi have tilladt os at foreslaae en Ændring til Fordeel for Officerer, søger jeg Gjemmel for hvad vi have foreslaaet i selve Lovudkastets Motiver, navnlig Pag. 21, hvor det er udtalt, at Statens Forpligtelse fyldstgjøres paa den rette Maade ved at sætte Invaliderne istand til fremdeles at leve, som brugeligt er, i den Stilling, hvori Enhver af dem var paa den Tid, da han tilfattede Helbred og Arbeidsøevne i Statens Tjeneste. Anvender man nu denne Grundsatning, maa den ligesaa vel kunne komme i Betragtning til Fordeel for Armeens Over- som for dens Underclasser, og vi have derfor ikke troet at kunne nøies med at henvisse dem til Pensionssloven, der borttager en Trediedel af Lønningen og Emolu-